

koliv předmět, způsobilý sesílití útok proti vrchnostenské osobě nad míru pouhých tělesných sil pachatelových a ohroziti tělesnou bezpečnost této osoby, tudíž i hůl, jakou měl v ruce obžalovaný. Ježto podle těchto rozsudečných zjištění obžalovaný kladl obecnímu strážníkovi K-ovi odpor zbraní, bylo zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. tímto odporem spáchaný potrestati podle druhé věty § 82 tr. zák. těžkým žalářem od jednoho roku do pěti let. Vyměřil-li nalézací soud trest podle první věty § 82 tr. zák. — a to, aniž použil mimořádného práva zmírňovacího nebo změňovacího — těžkým žalářem v trvání 6 měsíců, vykročil tím z mezí zákonné sazby, zakládající se na přitěžující okolnosti zákonem zejména uvedené a rozsudkem zjištěné. Proto bylo k oprávněné stížnosti veřejného obžalobce napadený rozsudek z důvodu § 281 čís. 11 tr. ř. zrušiti ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a vyměřiti obžalovanému znova trest podle přísnější sazby § 82 tr. zák.

Čís. 4218.

Nezachování organizačních předpisů, směrodatných pro sestavení sborového soudu (§ 32 zák. o organizaci soudů) nezakládá zmatek čís. 1 § 281 tr. ř.

Veřejnost líčení neznamená jeho neobmezenou přístupnost; jest otázkou praktikability, do jaké míry může býti obecnstvu zjednáán přístup k líčení.

Skutková podstata zločinu podle § 87 tr. zák. (výkřikem »jen skrz« k demonstrantům, jimž bránil četnický kordon vstupu do města) je dána i, jestliže nebezpečí v zákoně uvedené z činu pachatelova ani nenastalo, mohlo však jím býti přivoděno nebo se z výsledku činu vyvinouti.

Stačí i jen možnost vzniku nebezpečí.

Subjektivní skutková podstata nevyžaduje zvláštní zlomyslnost; stačí i t. zv. dolus ohrožovací (pachatelovo vědomí, že svou činností ono nebezpečí způsobuje).

Zločin podle § 81 tr. zák. (taháním se o pušku s četníkem) je spáchán i dokonán i, nevedlo-li skutečné násilné vztažení ruky (nebezpečná pohružka) k cíli.

Skutková podstata přečinu podle § 283 tr. zák. předpokládá, že pachatel výzvu k rozchodu slyšel.

Okolnost, že pachatelem (zločinů podle §§ 87, 81 tr. zák. a přečinu podle § 283 tr. zák.) jest senátor, mluví v jeho neprospěch (s hlediska § 1 zák. o podm. ods.), neboť právě od člena zákonodárského sboru jest nezbytně požadovati, by se vystříhal hrubého porušení zákona a své spoluobčany k protizákonným činům nepodněcoval.

Jde o pohnutku nízkou a nečestnou, šlo-li pachateli (zločinů podle §§ 87, 81 tr. zák. a přečinu podle § 283 tr. zák.) přímo o zlehčení státní autority a o porušení veřejného pořádku a řádu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 3. března 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle § 87 tr. zák. a podle § 81 tr. zák., jakož i přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák.; v zasedání neveřejném zamítl odvolání obžalovaného z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, vyhověl však odvolání státního zastupitelství, podaném proto, že nebyla vyslovena ztráta práva volebního, a změnil napadený rozsudek v ten smysl, že vyslovil ztrátu práva volebního do obcí, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti podle čís. 1, 3, 4, 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Důvod zmatku podle čís. 1 tohoto § spatřuje v tom, že sborový soud nebyl náležitě obsazen, ani byli předsedou a přísedícími senátu soudcové, kteří podle rozdělení práce nebyli příslušni rozhodovati v souzené trestní věci. Není popřeno, že v souzeném případě byli tři soudci, že byli řádně kvalifikováni a pro soud ustanoveni. Jest věcí administrativy, by se starala o doplnění senátu, nemohou-li někteří členové původního obsazení zasedati. O zmatku podle § 281 čís. 1 tr. ř. a o odejmutí obžalovaného jeho soudci nemůže býti v souzeném případě řeči. Ostatně podle rozh. Nejvyššího soudu čis. 933 sb. Manzovy ani nezachování organizačních předpisů, směrodatných pro sestavení sborového soudu (v souzeném případě tudíž předpisu § 32 zákona o organizaci soudů) není oním zmatkem. Výtku důvodu zmatku podle čís. 3 § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost tvrzením, že byl porušen předpis § 228 tr. ř. o veřejnosti hlavního přelíčení. Jest předslati, že obhájce obžalovaného navrhl různé opravy a doplňky protokolu o hlavním přelíčení podle § 271 tr. ř., a ve zmateční stížnosti jest se dovoláváno zejména bodu 11, kterým bylo navrhováno protokolární zjištění některých okolností, týkajících se právě porušení předpisu § 228 tr. ř. Tomuto návrhu bylo však soudním usnesením ze dne 5. května 1931 vyhověno jen v jednom bodě formálně i věcně bezvýznamném, kdežto ve všech ostatních směrech, tudíž i v onom bodě 11. byl návrh ten zamítnut. Usnesení to nabylo právní moci, je proto závazné i pro stěžovatele, a je tomu tak i ohledně druhého podobného návrhu obhájce, soudním usnesením rovněž zamítnutého. Jest proto jako ničím neosvědčené, ba přímo svévolné odmítnouti tvrzení zmateční stížnosti, že přístup ke hlavnímu přelíčení byl odepřen každému, kdo se nelíbil četnictvu, obklopujícímu soudní budovu a jednacím sálům. Pravdu má zmateční stížnost jen, pokud tvrdí, že přístup ke hlavnímu přelíčení byl odepřen každému, kdo se nemohl četnictvu legitimovati, dovozujíc v zápětí, že do soudní síně byla vpuštěna jen ta část veřejnosti, která byla přípuštěna četnictvem, kdežto jiná část veřejnosti byla z účasti na hlavním přelíčení v pravdě s vědomím senátu vyloučena. Než takto přiznává zmateční stížnost nepřímo sama, že o porušení předpisu § 228 tr. ř., které by bylo důvodem zmatku podle čís. 3 § 281 tr. ř., nemůže tu vůbec býti řeči.

Neznamenat veřejnost líčení jeho neobmezenou přístupnost, nýbrž jest tento pojem vymeziti jinak, a to s hlediska účelu veřejnosti líčení a za předpokladu, že zákonem je vyloučeno, co přesahuje účel jím sledovaný. Tímto účelem je veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti. Je tudíž pojem veřejnosti protikladem tajnosti a je jen otázkou praktikability, do jaké míry může býti obecnstvu zjednan přístup k líčení (rozh. čís. 1729 sb. n. s.). Při hlavním přelíčení ze dne 24. února 1931 nepřišla otázka porušení předpisu § 228 tr. ř. podle jednacího protokolu vůbec na přetřes, při hlavním přelíčení ze dne 3. března 1931 pak jen potud, pokud předseda podle jednacího protokolu zjistil, že postavení četnické hlídky v budově krajského soudu jest opatřením presidia tohoto soudu, které se tudíž vymyká pravomoci předsedy senátu. Je proto zjevné, že i důvod zmatku podle čís. 3 § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost neprávem.

Čin obžalovaného, podřaděný skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák., spočíval podle rozsudku v tom, že obžalovaný podněcoval rozčilený dav několika set slovy: »Jen skrz — nur durch«. Nelze proto seznati, proč vytýká zmateční stížnost rozsudku kromě rozporu se spisy a vnitřního rozporu i neúplnost proto, že se nezabývá údajem svědka E-a, podle níž po jeho výzvě: Jménem zákona stát! nastal ihned mezi davem hluk a ozvaly se z něho různé výkřiky, ano tu jde v obojím směru o zjevy, nasvědčující tomu, že zejména ona výzva obžalovaného »jen skrz — nur durch« měla bezprostředně na to i účinek, a zmateční stížnost snaží se marně dovoditi, že obžalovaný hluk nemohl překřičeti, což v pozdějších svých vývodech znovu opakuje. Rozsudek zjišťuje na základě výpovědi celé řady nejen svědků četníků, mezi nimi i svědka D-a, nýbrž i některých jiných svědků, že úmyslem demonstrantů bylo četnictvo odzbrojiti a vniknouti do D. I tu jde o důležité rozsudkové zjištění, neboť rozsudek dochází na jeho základě k závěru, že takto nastalo veliké nebezpečí pro tělesnou bezpečnost i velitele E-a a strážmistra D-a i ostatních četníků. Nepadá tudíž na váhu výtku neúplnosti a rozporu se spisy, činěná rozsudku proto, že jediný svědek D. udal, že podle toho, jak si demonstranti počínali, dalo se předvídati, že chtějí četníky odrazit do zadu nebo odzbrojit. Pokud zmateční stížnost, která shledává rozsudek zmatečným podle čís. 9 a) § 281 proto, že soud nedbá údaje svědka G-a, podle něhož se dav vrhl ku předu po výzvě E-ově: »Jménem zákona stát!«, takže ve spojitosti s dotčenou částí svědecké výpovědi E-ovy není tu příčinná spojitost mezi jednáním obžalovaného a nastalým nebezpečím, t. j. útokem na četnictvo, stačí odkázati zmateční stížnost na rozsudek, v němž se příčinná souvislost mezi oběma činy obžalovaného a nastalým nebezpečím zjišťuje způsobem postránce skutkové i právní bezvadným. Dovolává-li se zmateční stížnost výpovědi svědků, kteří potvrdili, že výkřiky »jen skrz — nur durch« padly také z davu, což ostatně i rozsudek považuje za prokázané, lze již vzhledem na úplnou slovní shodu těchto výkřiků se slovy, kterými podněcoval dav podle rozsudkového zjištění obžalovaný, důvodně míti za to, že ony výkřiky byly jen ohlasem těchto slov obžalovaného. Ne-

jinak je tomu, pokud se zmateční stížnost dovolává údaje svědka G-a, podle něhož četníci onen útok (davu na četnický kordon) neočekávali, neboť i z tohoto jeho údaje dá se bezpečně souditi, že útok ten vyvolal svými slovy právě obžalovaný. Neprávem zdůrazňuje zmateční stížnost skutečnost, kterou jako zjištěnou zřejmě předpokládá i rozsudek, že četníci v počtu 11 byli ozbrojeni každý karabinou, šavlí a 20 náboji, kdežto proti nim stál zástup demonstrantů, kteří zbraně neměli. Než dokladem toho, že ani řečená skutečnost neunikla pozornosti soudu, je rozsudkové zjištění, podle něhož ono podněcování davu výkřiky obžalovaného: »jen skrz, nur durch« přivodilo pro četníky velmi vážné, ba přímo kritické nebezpečí, že budou rozvášněným davem (několika set), na ně dorážejícím a o zbraně s nimi zápasícím odzbrojeni a tím vydáni rozlícenému davu na milost a nemilost tak, že tím byla jejich tělesná bezpečnost v nejvyšší míře ohrožena.

Zmateční stížnost dovozuje, že, tahal-li se obžalovaný s četníky o zbraň a vykřikl-li slova »jen skrz — nur durch«, neznamená to o sobě ještě, že tím bylo přivoděno nebezpečí ve smyslu § 87 tr. zák., dále pak, že se rozsudek nezabývá otázkou příčinné souvislosti ve směru objektivním. Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění, naopak lze říci, že se to i ono tvrzení zmateční stížnosti přičí předpisu § 288 čís. 3 tr. ř., poněvadž rozsudek zjišťuje obě ony záležitosti skutkové podstaty zločinu bezvadně po stránce nejen skutkové, nýbrž zejména i právní, jak bylo již dovedeno. Za tohoto stavu věcí nebylo ani třeba zjišťovati v rozsudku zvlášť, zda demonstranti slyšeli volání obžalovaného »jen skrz — nur durch«, neboť rozsudek to zřejmě a to právem předpokládá, jak tomu nasvědčuje to, co bylo již řečeno o ohlasu slov obžalovaného výkřiky davu. Proto jen mimochodem budiž připomenuto, že skutková podstata zločinu podle § 87 tr. zák. je dána i tehdy, když nebezpečí tam nastíněné z činu pachatelova ani nevzniklo, mohlo však jím býti přivoděno nebo se z výsledku činu toho mohlo vyvinouti. Formálně i právně neudržitelnými jsou i vývody, jimiž se snaží zmateční stížnost dovoditi nejen, že četníci, jsouce ozbrojeni, byli s to každé nebezpečí odrážeti, a že skutečně je také odvrátili tak, že nikomu nebylo ublíženo, nýbrž i, že by nebezpečí tu bylo, kdyby četníci byli skutečně odzbrojeni. V onom směru zmateční stížnost přehlíží, že rozsudek zjišťuje výslovně jen, že činem obžalovaného byla ohrožena jen tělesná bezpečnost četníků, nikoli tedy osob z davu, jak se v ní na jiných místech tvrdí. Jinak stačí odkázati zmateční stížnost na dřívější úvahy a na shora vyslovený právní názor, že stačí i jen možnost vzniku nebezpečí. Nejinak je tomu, pokud zmateční stížnost, rozlišujíc mezi nebezpečím mimořádným, abnormálním, zejména takovým, které nenáleží k povolání, a nebezpečím adaequatním, uplatňuje, že pro četníky není nebezpečí ničím mimořádným, ano plyne již z jejich povolání a z jejich (služební) povinnosti. Bylo by zbytečné dovozovati neudržitelnost tohoto stanoviska; nedotýkáť se ani správnosti skutkového zjištění a zároveň výroku rozsudkového, podle něhož nebezpečí pro tělesnou bezpečnost četníků způsobil svým činem právě jen obžalovaný. Zmateční stížnost namítá s hlediska dů-

vodu zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř., že nestačí zjistiti v rozsudku jen, že si obžalovaný nebezpečí pro četníky musil býti vědom, nýbrž i, že svým jednáním nebezpečí to úmyslně přivodil. Než i tu jest zmateční stížnost v rozporu s předpisem § 288 čís. 3 tr. ř., an rozsudek zjišťuje i tento nezbytný pojmový znak subjektivní skutkové podstaty zločinu podle § 87 tr. zák., jednak, pokud praví ve svých důvodech, že ke zločinu tomu stačí, že pachatel vytvořil úmyslným jednáním stav zavdávající příčinu k obavám, že bude míti v zápětí následky § 85 b) tr. zák., neméně správně pak, že se po stránce subjektivní nevyžaduje, by pachatelův úmysl směřoval k přivodění tohoto nebezpečí, nýbrž stačí, byl-li si vědom možnosti jeho vzniku, předsevzal-li však přes to dotčený čin. Vzhledem k dalším vývodům zmateční stížnosti jest připomenouti, že se k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. nevyžaduje zvláštní zlomyslnosti, nýbrž stačí i t. zv. dolus ohrožovací, pachatelovo vědomí, že svou činností ono nebezpečí způsobuje.

Skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák. shledává rozsudek podle svého výroku v tom, že se obžalovaný veliteli četnického kordonu Ferdinandu E-ovi u vykonání jeho služby a přímého vrchnostenského rozkazu zprotivil skutečným násilným vztažením ruky v úmyslu, by výkon ten byl zmařen. Z rozhodovacích důvodů vyplývá, že čin obžalovaného, pokud jde o skutečné násilné vztažení ruky, shledává rozsudek v jednom z oněch jeho činů, který podřadil též skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák., totiž v tom, že uchopil oběma rukama pušku strážmistra E-a, snaže se mu ji vyrvat, pročez se také v rozsudkových důvodech praví, že oba tyto zločiny tvoří ideální souběh. Vývody, jimiž napadá zmateční stížnost dotčený výrok rozsudkový výtkou rozporu se spisy, jakožto důvodu zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř., proto, že zjištění, zbudované v rozsudku na výpovědi svědka E-a, podle něhož se s ním o zbraň tahal jen obžalovaný, je v rozporu s údajem téhož svědka, nemají pro otázku zavinění obžalovaného s hlediska zločinu podle § 81 tr. zák. vůbec významu, an by se byl obžalovaný dopustil zločinu toho i, kdyby se E-ovi bylo skutečně podařilo zbraň z rukou obžalovaného vytrhnouti. Jak tomu nasvědčuje již doslov § 81 tr. zák., je čin ten spáchán i dokonán i, nevedly-li skutečné násilné vztažení ruky (nebo nebezpečná pohrůžka) vůbec k cíli.

Rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák., napadá zmateční stížnost, namítajíc, že jest zjistiti, zda obžalovaný výzvu k rozchodu skutečně slyšel. Zmateční stížnost dovolává se v tom směru výpovědi svědka E-a, který potvrdil jednak, že v té době, »kdy se celá událost odehrála«, jely vlaky od viaduktu, jednak, že ihned na výzvu »Jménem zákona stát a rozéjít se« byl v davu hluk a byly proneseny různé výkřiky. Než ona okolnost nemá pro posouzení věci vůbec významu, neboť svědek E. nepotvrdil, že vlaky jezdily již v době jeho výzvy k rozchodu, uvedl naopak, že výzvu pronesl docela hlasitě a že ji opakoval několikrát (asi 3—4krát) a s náležitým důrazem, jak toho vyžadovala situace. Nebylo proto příčiny k pochybnostem o tom, že výzvu slyšel i obžalovaný, který podle dalšího

svědkova údaje šel u první řady průvodu na levo, přes to, že podle tvrzení zmateční stížnosti na pravé ucho neslyší (viz k tomu údaj obžalovaného). Připustil obžalovaný sám, že další povel E-ův »Stát« slyšel dobře. Ale i druhá okolnost je zřejmě bezvýznamná, neboť z výpovědi svědka E-a vyplývá, že hluk nastal a výkřiky byly proneseny až po jeho výzvě k rozchodu. Byl to ostatně sám obžalovaný, který udal, že byl v davu úplný klid dokonce až do onoho zákazu »Stát«. Ze všeho, co posud uvedeno, je tudíž patrné, že rozsudek není zmatečný podle čí. 9 a) § 281 tr. ř., ano v něm, jak namítá zmateční stížnost, chybí výslovné zjištění, zda obžalovaný rozkaz k rozchodu slyšel. Ostatně rozsudek výslovně zjišťuje, že obžalovaný, jda v levo v předních řadách zástupu, neuposlechl výzvy vrchního strážmistra E-a, vyzývajícího postupující shluklý dav k rozchodu, nýbrž že na onu výzvu podněcoval dav slovy »jen skrz, nur durch, v před«. Tím soud zjistil implicity nade vši pochybnost, že obžalovaný výzvu k rozchodu slyšel, jí též porozuměl a na ni odpověděl. Že k rozchodu bylo nejen dosti času, nýbrž i místa, rozsudek zjišťuje jednak na základě svědecké výpovědi E-ovy, jednak samostatně, pravě, že přední řady (průvodu) šly v trojstupech, pokud se týče ve čtyřstupech, a obyčejná okresní silnice má, jak jest obecně známo, rozměry (šířku) až i 7 m, a kromě toho byl ještě podle silnice chodník. Dovolává-li se zmateční stížnost proti tomuto skutkovému zjištění rozsudkovému opačných výpovědí svědků, jest připomenouti, že tu jde vesměs o svědky vývodní, jimž však nalézací soud z příčin nastíněných v rozsudkových důvodech nepřiznal věrohodnost, tak že i v tomto směru vytýká zmateční stížnost vedle vůbec nedolíčeného důvodu zmatečnosti podle čí. 9 a) § 281 tr. ř. s hlediska důvodu zmatku podle čí. 5 téhož § také neúplnost, nejasnost a rozpor se spisy neprávem, ba zřejmě bezdůvodně.

Odvolání obžalovaného z výroku o odepření podmíněného odkladu výkonu trestu nelze přiznati oprávnění. Odvolání jest sice přisvědčiti, že zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti o sobě nejsou ještě postačujícím důvodem pro odepření podmíněného odsouzení. Než podmíněné odsouzení jest omeziti jen na případy odůvodněné závažnými a podstatnými okolnostmi. Těch tu však není. Zachovalost, které obžalovaný nabyl v důsledku povoleného zahlazení jeho předchozích dvou odsouzení (§ 5 zák. čí. 111/28) nepadá zvláště na váhu. V souzeném případě nejde o nahodilý poklesek, z něhož by se arci nedalo usuzovati na sklon k trestným činům, nýbrž o těžké provinění proti právnímu řádu, které vzhledem k povaze trestného činu a způsobu jeho provedení nenasvědčuje bezvadnému rysu povahy, který by nebylo nutno napravit výkonem trestu. Okolnost, že obžalovaný je senátorem, mluví spíše v jeho neprospěch, neboť právě od něho jako člena zákonodárského sboru jest nezbytně požadovati, by se vystříhal hrubého porušení zákona a své spolu občany k protizákonným činům nepodněcoval. Podmíněné odsouzení je vždy jen výjimkou, přípustnou jen tam, kde ji opodstatňují závažné důvody, z nichž by se dalo důvodně očekávati, že k polepšení postačí jen pohrůžka trestem. Tento předpoklad není však u obžalovaného, i když

má dobrou pověst, dán vzhledem k shora uvedenému, takže výkonu trestu je zapotřebí (§ 1 odst. 1 zák. čís. 562/19). Bylo proto odvolání obžalovaného jako bezdůvodné zamítnouti.

Nelze však upřít oprávnění odvolání státního zastupitelství z výroku, že nebyla vyslovena ztráta práva volebního do obcí, pokud jde o zločiny podle §§ 87 a 81 tr. zák. Veřejný obžalobce podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení navrhl vyslovení ztráty práva volebního. Nalézací soud nevyhověl tomuto návrhu, jsa toho názoru, že obžalovaný nejednal z pohnutek nízkých a nečestných; nýbrž z rozčilení ze situace. Než odvolání právem poukazuje na rozsudkové zjištění: »Z prokázaného však způsobu, jaký si obžalovaný po celou dobu svého příjezdu do D. až k okamžiku srážky s četnictvem počínal, je zřejmo, že chtěl na každý způsob provést a prosadit svou, t. j. by se zástup, v jehož popředí kráček, dostal do D., a to proti úřednímu zákazu.« Nešlo mu tedy o to, by v zájmu nezaměstnaných zakročil na okresním úřadě v D., k čemuž zřejmě postačila deputace několika osob, nýbrž, by velký dav demonstrantů za všech okolností přivedl do D. přes to, že četnický kordon uzavíral cestu. Toto jednání obžalovaného, které zřejmě nesledovalo jen účel ujmouti se nezaměstnaných ve shodě se zásadami jeho politické strany, svědčí jednak o velké bezohlednosti k orgánům bezpečnostním, plnícím za těžkých okolností příkaz jim daný, jednak o naprosté neúctě k veřejnému pořádku a řádu, a je tedy zřejmo, že obžalovanému šlo přímo o zlehčení státní autority a o porušení veřejného pořádku a řádu. Pohnutky jeho počínání byly tedy nízké a nečestné. Odůvodněnému odvolání státního zastupitelství bylo proto vyhověno a uznáno na ztrátu práva volebního do obcí.

Čís. 4219.

Zákon (§ 24 zák. čís. 9/1924) nestihá jen toho, kdo bez povolení přechovává radiotelefonní stanici schopnou k provozu nebo v provozu jsoucí, po případě toho, kdo přechovává veškeré součástky, jichž je nevyhnutelně potřebí, by radiostanice byla k provozu způsobilá, nýbrž každé neoprávněné přechovávání radiotelefonních zařízení vůbec.

Jednolampová stanice může býti zařízením, jež má zákon o telegrafech (§ 24 zák. čís. 9/1924) na mysli, skládá-li se skutečně ze součástek, které ve svém celku odpovídají obvyklému označení »jedinolampová stanice«, nebo které již samy o sobě jsou radiotelefonním zařízením ve smyslu zákona.

(Rozh. ze dne 25. června 1931, Zm I 583/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. června 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto